

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 8Co/24/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3522203184
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 05. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Darina Legerská
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2024:3522203184.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne ako odvolací súd v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Dariny Legerskej a členiek senátu Mgr. Ivany Šlesarovej a JUDr. Ivety Sopkovej v spore žalobcu: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom XX. XXXXXX XXXX/XX, XXX XX C., proti žalovanej: B. D., nar. XX.XX.XXXX, bytom E. F. XX, XXX XX F., o vydanie vecí, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trenčín č. k. NM-7C/54/2022-64 zo dňa 8. novembra 2023, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.
- II. Žalovanej sa priznáva proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1.1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom výrokom I. žalobu zamietol a výrokom II. žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

1.2. V odôvodnení svojho rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol, že žalobca sa žalobou doručenou súdu dňa 07.11.2022 domáhal uloženia povinnosti žalovanej vydať žalobcovi veci - pamätné mince a venovanie a tiež povinnosti na vlastné náklady žalovanej overiť pravosť pamätných mincí a nahradiť žalobcovi trovy konania. Žalobca v podanej žalobe dôvodil tým, že so žalovanou od roku 2010 do roku 2015 žili ako druh a družka, majú spolu maloletého syna C. B., nar. XX.XX.XXXX, ktorý je súdom zverený do starostlivosti matky. Dňa 18.03.2021 v deň krstu ich spoločného syna žalobcovi daroval jeho starý otec, pán

G. D., za prítomnosti dvoch svedkov, matky žalobcu H. B. a jeho brata

G. B. dve strieborné pamätné mince vydané Národnou pokladnicou a venovanie pre syna C. B. - pamätná medaila Ľudovít Štúr v čistom striebre a americký strieborný dolár Socha slobody. Počas spolužitia strán sporu zabezpečoval starostlivosť

o mince ako priamy príbuzný žalobca osobne. Po ukončení ich vzťahu v roku 2015 zanechal žalobca mince v byte žalovanej spolu s ďalšími osobnými vecami. Osobné veci mu žalovaná po opakovaných výzvach vrátila. Mince mu žalovaná odmietla vydať a následne mu znemožnila vstup do bytu. Pri snahe o komunikáciu sa žalovaná začala správať afektovane

a vulgárne žalobcovi nadávala. V roku 2018 žalovaná na žalobcu podala trestné oznámenie, ktoré sa preukázalo ako nepravdivé a nesie znaky krivého obvinenia voči žalobcovi. Žalovaná bola opakovane vyzývaná na vrátenie mincí, naposledy dňa 07.10.2022 spoločne

s predžalobnou výzvou na vrátenie vecí do 04.11.2022. Žalobca má podozrenie, že žalovaná už mince nevlastní a došlo k ich predaju bez vedomia a súhlasu žalobcu, a to napriek rozhodnutiu súdu, že majetok maloletého dieťaťa majú spravovať rodičia spoločne. Žalobca má k minciam emocionálny vzťah,

nakoľko je to jediná pamiatka na starého otca, ktorú chce zanechať synovi. Dňa 10.02.2023 po výzve súdu žalobca doplnil svoje podanie tak, že žiadal, aby súd uložil žalovanej povinnosť vydať žalobcovi nasledovné veci: pamätná minca

Ľudovít Štúr v čistom striebre, americký strieborný dolár - Socha slobody, certifikáty

k uvedeným minciam s venovaním synovi C. B. v neporušenom stave; ďalej aby súd uložil žalovanej povinnosť na vlastné náklady zabezpečiť overenie pravosti pamätných mincí a aby súd žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania. Žalobca špecifikoval mince na základe certifikátov autentickosti vydaných Národnou pokladnicou.

K dátumu predžalobnej výzvy adresovanej žalobcom žalovanej, t. j. k 04.11.2022, bol pripravený preberací protokol k minciam a certifikátom, žalovaná však odmietla akúkoľvek snahu o riešenie veci mimosúdnou cestou. Z vyjadrenia žalovanej k žalobe vyplynulo, že ide o ďalšie difamujúce podanie zo série konaní nepoživajúcich právnu ochranu podaných žalobcom za posledné pomerne krátke obdobie. Žalovaná poukázala na to, že v septembri 2022 žalobca neustál svoj návrh na zmenu zverenia v konaní 8P56/2020 a ona čelí ďalším trom novým nezmyselným konaniam, a to 12P/93/2022 ohľadom schválenia rodičovskej dohody (hoci naposledy bol upravený styk v septembri 2022), 12Em/3/2022 na výkon rozhodnutia a toto konanie. Všetky uvedené konania, tak ako aj tie predošlé (8P/56/2020, 4P/9/2019, 5Em/1/2020) majú spoločné okrem ich neúspechu to, že žalobca znevažuje žalovanú, vedome klame a zneužíva právny poriadok na zaťažovanie žalovanej. Okrem žalôb podávaných na súd, žalobca vyvoláva aj konania cestou podnetov na Úrad práce soc. vecí

a rodiny, políciu, školu ich spoločného syna, lekárov a psychológov. Zároveň nebezpečne prenasleduje žalovanú, a to nielen v mieste jej bydliska. Predmetnú žalobu žalovaná označila za vrchol písárskej tvorivosti žalobcu. Uviedla, že nedisponuje žiadnou mincou uvádzanou v návrhu a okrem toho namietla nedostatok aktívnej legitímácie žalobcu. Poukázala na skutočnosť, že 18.03.2012, v deň krstu syna C., už menovaný G. D. nežil a tiež poukázala na nelogickosť tvrdení žalobcu, keď uvádza, že mince boli darované jemu (celkom nelogicky, keďže to bolo údajne na krste syna C.) a v závere žaloby odkazuje na spoločné nakladanie s majetkom syna C. uvedené v rozhodnutí 9P35/2015.

Z predmetného premostenia je zrejmé, že ak by bol niekto darcom, tak jedine neb. G. D.

a obdarovaným mal. syn C.. Vzhľadom na dlhý časový úsek od údajného zanechania majetku žalobcu v jej byte namietla aj premlčanie údajného nároku žalobcu. V spoločnej domácnosti žalobca so žalovanou žili do jesene 2014 (na overenie tejto skutočnosti žiadame predložiť rozvodový spis 9P/35/2015), pričom návrh na vydanie vecí bol podaný v roku 2022. Žalovaná uviedla, že tu ide o otváranie starých krívd medzi účastníkmi konania. Pritom žalobca bol ten kto si okrem osobných vecí zo spoločnej domácnosti zobral aj kompletný spoločný nábytok a ona mu musela uhradiť spoločne zakúpené elektrospotrebiče (chladnička, sporák, svietidlá) s tým, že žalobca ponechal "na jej pleciach" aj úhradu spoločnej pôžičky vo výške 5.000 Eur. Žalobu preto označila za nedôvodnú a žiadala ju zamietnuť. Z písomného vyjadrenia žalobcu zo dňa 20.03.2023 vyplynulo, že návrh bol podaný s cieľom zanechať pamiatku na starého otca žalobcu. Žalovaná bola ústne vyzvaná na vydanie mincí dňa 25.09.2022 za prítomnosti matky a priateľky žalobcu. Žalovaná odmietla, že by mince predala, o čom svedčí skutočnosť, že ich spoločný syn mince videl, avšak odmietla ich žalobcovi vydať. Žalovaná má na svojom dome nainštalovaný kamerový bezpečnostný systém, teda je možné, že z predmetného dňa existuje aj záznam. Žalobca odôvodnil podávanie návrhov na súd tým, že žalovaná má tendenciu nedodržiavať dohody a povinnosti vyplývajúce z rozhodnutí súdu. Uviedol, že strany sporu nikdy nevlastnili spoločný majetok, vybavenie do domácnosti kupoval on z vlastných prostriedkov, nakoľko žalovaná v tom čase nepracovala a teda nemala príjem. Pretože mali malé dieťa, byt vo vlastníctve žalovanej

v I. D. I. bolo treba uviesť do stavu, aby zodpovedal štandardu a hygienickým požiadavkám. Po odchode žalobcu z bytu si žalovaná zaobstarala nový nábytok, pričom vyzvala žalobcu, aby si ten svoj odviezol. Elektrospotrebiče si žalovaná ponechala za odplatu za vopred dohodnutú sumu, dobrovoľne na účet žalobcu a bez nátlaku. O pôžičke spomenutej žalovanou žalobca nemá vedomosť, z výpisu nie je zrejmé, že by malo ísť o spoločnú pôžičku, ani kto je dlžníkom a nie je zrejmý ani účel pôžičky. Žalobca mal záujem riešiť predmetnú vec mimosúadne, avšak bez úspechu. Žalobca opravil svoje vyjadrenie o starom otcovi a uviedol, že jeho starý otec ešte za života zakúpil predmetné pamätné mince pre vnuka C. B. (spoločného syna strán sporu), čo žalobca doložil dokladmi. Mince boli pre syna odovzdané s venovaním za prítomnosti matky a brata žalobcu.

1.3. Z dokazovania vykonaného oboznámením obsahu spisu, písomných podaní strán sporu, listu od G. B., brata žalobcu, z výpovede žalobcu a z výsluchu svedkýň H. B., matky žalobcu a B. J., priateľky žalobcu, mal súd

prvej inštancie preukázané, že v deň krstu maloletého spoločného syna strán sporu

C. B. matka žalobcu odovzdala vo vtedajšom mieste pobytu strán sporu dve pamätné strieborné mince, a to investičnú mincu Socha slobody a limitovanú edíciu mince - Ľudovít Štúr s tým, že jej otec, neb. G. D., ktorý bol pôvodným vlastníkom oboch mincí, za života vyjadril vôľu darovať uvedené mince svojmu pravnukevi C. B. pri príležitosti jeho cirkevnej sviatosti krstu. Pán G. D., pôvodný vlastník mincí, bol v čase konania predmetného krstu už po smrti, z toho dôvodu mince odovzdala jeho dcéra, matka žalobcu H. B., a to za prítomnosti svedkov - strán sporu a jej syna G. B., s tým, že na príslušných certifikátoch k oboch minciam, bolo výslovne uvedené meno C. B., spolu s vlastnoručným podpisom darcu G. D. a dátumom podpisu.

1.4. Na základe vyššie uvedených skutočností súd prvej inštancie konštatoval, že vlastníkom mincí je maloletý C. B., čo mal za preukázané nielen z tvrdenia samotného žalobcu a zo svedeckej výpovede pani H. B., ale aj z čestného prehlásenia brata žalobcu, G. B.. Súd prvej inštancie zároveň vychádzal z toho že v inom súdnom konaní bolo rozhodnuté, že maloletý bol zverený do starostlivosti matky - žalovanej, ktorá zároveň spravuje aj jeho majetok. Poukázal na to, že vecná legitímácia vyjadruje postavenie účastníka konania v hmotnoprávnom vzťahu (niekedy aj v procesnoprávnom vzťahu), ktoré v konečnom dôsledku vedie k úspechu alebo neúspechu v konaní. Aktívnu vecnú legitímáciou sa rozumie také hmotnoprávne postavenie, z ktorého vyplýva subjektu - žalobcovi ním uplatňované právo (nárok), respektíve mu vyplýva procesné právo si tento hmotnoprávny nárok uplatňovať. Preskúvanie vecnej legitímácie, či už aktívnej (existencia tvrdeného práva na strane žalobcu), alebo pasívnej (existencia tvrdenej povinnosti na strane žalovaného) je imanentnou súčasťou každého súdneho konania. Súd vecnú legitímáciu skúma vždy aj bez návrhu a aj v prípade, že ju žiaden z účastníkov konania nenamieta.

1.5. Súd prvej inštancie uviedol, že v spore o ochrane vlastníckeho práva sa zisťuje, či je žalobca vlastníkom veci, o ktorú sa vedie spor. V prípade, že žalobca nepreukáže svoje vlastníctvo k veci, chýba mu aktívna vecná legitímácia v tomto konaní. Nedostatok vecnej legitímácie znamená, že účastník nebol subjektom práva, o ktoré išlo v konaní, čo vedie k zamietnutiu návrhu (Ficová et al., 2005). Z hľadiska posúdenia vecnej legitímácie nie je rozhodujúce, či a na základe čoho sa určitá fyzická alebo právnická osoba len subjektívne cíti byť účastníkom určitého hmotno-právneho vzťahu, ale vždy iba to, či účastníkom objektívne je alebo nie je. Nedostatok aktívnej vecnej legitímácie znamená, že ten, kto o sebe tvrdí, že je nositeľom hmotno-právneho oprávnenia (žalobca), nie je nositeľom toho hmotno-právneho oprávnenia, o ktoré v konaní ide (rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky R 192/2004).

1.6. Ohľadne aktívnej vecnej legitímácie v predmetnom spore dospel súd prvej inštancie k záveru, že žalobca nie je nositeľom hmotnoprávneho žalovaného nároku, keďže z vykonaného dokazovania vyplynulo, že žalobca nie je vlastníkom predmetu sporu, ktorý podanou žalobou žiada vydať. Žalobcovi teda neprislúcha zákonné oprávnenie vlastníť predmetné pamätné mince, ktoré v konaní žiada od žalovanej vydať, a teda nemá právo predmet sporu ani držať, užívať a disponovať ním, pretože uvedené mince nepatria do vlastníctva žalobcu, a táto skutočnosť bola v konaní priamo potvrdená, či už explicitným vyjadrením žalobcu, svedeckou výpoveďou jeho matky H. B., a tiež predloženým čestným vyhlásením jeho brata G. B.. Súd prvej inštancie uzavrel, že pamätné mince patria do vlastníctva maloletého syna strán sporu C. B., ktorý vlastnícke právo k nim nadobudol od svojho prastarého otca, G. D., pôvodného vlastníka mincí, a to na základe darovania prostredníctvom certifikátov prislúchajúcim k pamätným minciam, na ktorých je uvedené meno C. B., pričom dané certifikáty sú podpísané darcom - pôvodným vlastníkom mincí. Súd v inom konaní rozhodol, že maloletý syn bol zverený do starostlivosti matky, teda žalovanej a tá spravuje aj jeho majetok. Z dôvodu nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v danom spore žalobu zamietol a o trovách konania rozhodol v súlade s § 255 ods. 1, v spojitosti s § 262 ods. 1 CSP tak, že úspešnej žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2.1. Proti tomuto rozsudku podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP, lebo podľa jeho názoru súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

2.2. Žalobca uviedol, že žalobu o vydanie veci podal z dôvodu, že žalovaná konala

v rozpore s § 35 zák. č. 36/2005 Z.z. o rodine a darované pamätné mince predala. Poukázal na to, že žalovaná a on na základe rozhodnutia Okresného sudu Nové Mesto nad Váhom, spisová značka 9P/35/2015 majú právo zastupovať a spravovať majetok ich spoločného maloletého dieťaťa v bežných veciach, (zastupovanie dieťaťa pri zakúpení letenky, alebo pri zriadení sporenia či poisťky dieťaťa), teda vo veciach, ktoré svojim obsahom a dôsledkami výrazne nezasahuje do výkonu rodičovských práv a povinností druhého rodiča a súčasne nemá výrazný vplyv na záujem samotného dieťaťa. Bežnými rozhodnutiami sú teda tie, ktoré rodič spravidla robí v súvislosti s tradičnou starostlivosťou o dieťa pri zastupovaní dieťaťa alebo správe jeho majetku. Bežným rozhodnutím je tiež správa bežného majetku dieťaťa, ako napríklad spravovanie prostriedkov na účte dieťaťa rodičom, ktorý toto sporenie založil. Spravovanie darovaných pamätných mincí zakúpených starým otcom žalobcu, ktorý nebol príbuzným B. D. a o ktorom sa vyjadrovala vždy hanlivo a urážlivo bez úcty, nemožno považovať za bežnú starostlivosť. Starostlivosťou o pamätné mince bola poverená jeho dcéra pani H. B., ktorá v deň krstu C. B., vlastnou rukou ako darkyňa napísala venovanie mal. C. a vlastnoručne podpísala. Poverila svojho syna A. B., otca maloletého C., aby túto starostlivosť na seba prevzal, žalovaná prítomná nebola. On pranie darcu plnil až do opustenia domácnosti B. D.. Napriek opakovaným výzvam, či už osobným alebo písomným, žalovaná mince odmietala vydať. Po informácii, že došlo k ich predaju, nemal žalobca inú možnosť ako žiadať o ich vydanie. V snahe vyhnúť sa súdnemu konaniu, žalobca naposledy vyzval žalovanú dňa 25.09.2022 k ich vydaniu. Pred svedkami priznala, že jednu mincu vlastní a syn ju videl. V snahe zachovať jedinou spomienku na prastarého otca bol nútený podať žalobu o vydanie vecí na súd, nakoľko využil všetky možnosti ako sa vyhnúť súdnemu konaniu a výdavkom na oboch stranách, vrátane zaslania predžalobnej výzvy, ktorú žalovaná ignorovala. Ďalej žalobca uviedol, že v priebehu konania doplnil informácie tak, že maloletý C. sa narodil dňa XX.XX.XXXX a k úmrtiu darcu pána G. D. dňa XX.XX.XXXX. Z dôvodu rešpektovania úcty k pánovi G. D. bol dátum krstu pozmenený na XX.XX.XXXX. Ostatné skutočnosti ostali zachované. Mince boli odovzdané žalobcovi jeho matkou, za prítomnosti brata žalobcu G. B.. Žalovaná na žiadosť pani H. B. prítomná nebola, nakoľko žalovaná sa k nej, rovnako, ako k otcovi žalobcu, správala vulgárne a bez rešpektu.

2.3. V ďalšej časti svojho odvolania žalobca poukázal na súdne konania týkajúce sa výkonu rodičovských práv a povinností vo vzťahu k maloletému C. a tiež na to, že zo strany žalovanej dochádza k porušovaniu jeho práv ako otca maloletého, pretože bráni jeho telefonickému i osobnému kontaktu so synom. Popísal, ako sa on a žalovaná podieľali na financovaní časti zariadenia domácnosti a akým spôsobom sa splácali pôžičky a úvery. Poprel tvrdenia žalovanej, že nechal splácanie pôžičky „na jej pleciach“, pretože pôžička zo dňa 16.11.2011 na sumu 5.000 Eur bola predčasne vyplatená dňa 18.02.2013 a keďže v tom čase žalovaná nepracovala, bola bez príjmu, je nepravdepodobné, že by pôžička bola vyplatená z jej finančných prostriedkov.

2.4. Podľa žalobcu žalovaná nepochybne pred svedkami uviedla, že vlastní minimálne jednu z mincí, a teda ak klamala o zanechaní pôžičky „na jej pleciach“, je možné domnievať sa, že nehovorí pravdu, ak tvrdí, že mince nevládní, preto je možné domnievať sa, že od 25.09.2022 došlo k aj k predaju tejto mince. Žalovaná má pritom právo zastupovať a spravovať majetok maloletého len v bežných veciach, nie je oprávnená bez súhlasu druhého rodiča predať majetok maloletého. Žalovaná úmyselne bráni výpovedi maloletého, a to opakovane, napriek tomu, že právom dieťaťa je vyjadriť sa slobodne vo veciach, ktoré sa ho týkajú. Zo strany žalovanej je maloletému bez jej prítomnosti toto právo odopierané a do výpovedi zasahuje a snaží sa o ich pozmenenie. Žalobca uviedol, že aj zvažoval navrhnuť vypočúť maloletého na súde ako svedka, ktorý by ozrejmil celú situáciu, avšak žalovaná by jeho výpoveď znovu zmarila alebo zmanipulovala pod hrozbou bitky.

2.5. Žalobca vyjadril presvedčenie, že došlo len k zlému formulovaniu okolností. Mince boli zakúpené starým otcom žalobcu s cieľom odovzdať ich jemu, žalobcovi v deň krstu maloletého, aby sa o ne staral až do plnoletosti maloletého. To by aj dodržal, ak by mu to bolo umožnené. Žalobca uviedol, že by mince nikdy nepredal tak, ako to urobila žalovaná i napriek tomu, že ju k tomu neopravňuje ani § 35 Zákona o rodine a ani uznesenie súdu 9P/35/2015. Podľa jeho názoru výpovede svedkov opisujú situáciu zo dňa 25.09.2022, kedy žalovaná uviedla, že jednu mincu vlastní a vykresľujú osobnosť žalovanej. Je tiež relevantné, že žalovaná nepoprela, že by mince v minulosti nikdy nevládnila, len tvrdí, že v súčasnej dobe mince nevládní. Z tohto dôvodu podľa názoru žalobcu žalovanej nie je možné priznať náhradu trov konania.

2.6. Žalobca zdôraznil, že rodičovské práva a povinnosti patria obom rodičom a v bežných každodenných veciach môže konať každý z rodičov bez súhlasu toho druhého. Pamätne mince však nemožno považovať za bežnú záležitosť, k ich predaju je teda potrebný súhlas druhého rodiča, avšak taký súhlas on žalovanej nikdy nedal. Záver súdu prvej inštancie o tom, že maloletý C. bol zverený do starostlivosti matky – žalovanej, ktorá je oprávnená ako jediná spravovať aj jeho majetok, je v rozpore nielen so zákonom, ale i s rozsudkom Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom sp. zn. 9P/35/5015. Žalobca zdôraznil, že rozhodnutím súdu mu neboli žiadnym spôsobom odňaté alebo obmedzené rodičovské práva, preto sú si so žalovanou rovnocenní v správe majetku maloletého dieťaťa a pri rozhodovaní v podstatných veciach je nutný súhlas druhého rodiča.

2.7. Žalobca tiež namietal, že súd prvej inštancie preveroval jeho vlastnícke právo k predmetu sporu, avšak neskúmal a ani nepreukázal, že oprávneným vlastníkom je žalovaná. V napadnutom rozsudku uvádza, že obdarovaným je maloletý C. a darcom je ten, kto podpísal darovací certifikát a uviedol dátum darovania. Na základe tohto vyjadrenia súdu je potom skutočne darcom pani H. B., ktorá mince nadobudla úmrtím G. D. a bola oprávneným vlastníkom mincí. Podľa výroku súdu prvej inštancie je teda darcom pani H. B., ktorá z dôvodu, že žalovaná sa k nej správa neúctivo, má podľa § 630 Občianskeho zákonníka právo žiadať vrátiť dar od obdarovaného, prípadne od osoby, ktorá spravuje majetok. Žalovaná nemá výhradné právo spravovať majetok maloletého, napriek tomu súd prvej inštancie vlastnou, ničím nepodloženou argumentáciou prezentuje žalovanú ako jedínú osobu oprávnenú spravovať majetok maloletého a svojvoľne o ňom rozhodovať. Týmto sú však popierané jeho rodičovské práva zaručené zákonom o rodine a súdnym rozhodnutím v konaní 9P/35/2015.

2.8. Žalobca z vyššie uvedených dôvodov navrhol, aby odvolací súd zmenil napadnutý rozsudok a rozhodol tak, že žalovanej uloží povinnosť vydať žalobcovi A. B., nar. XX.XX.XXXX, prípadne pani H. B., narodenej XX.XX.XXXX, bytom XX. XXXXXXXX XXXX/XX, C. nasledovné veci: Pamätná medaila Ľudovít Štúr v čistom striebre, Americký strieborný dolár - Socha slobody, Certifikáty k uvedeným minciam s venovaním mal. C. B. v neporušenom stave a zároveň je povinná uhradiť žalobcovi všetky trovy konania.

3. Žalovaná v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu navrhla odvolaciemu súdu rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne aj právne správny potvrdiť. Uviedla, že súd prvej inštancie sa riadne vysporiadal s podanou žalobou, keď dospel k záveru, že nebola preukázaná aktívna legitímácia žalobcu. Podľa jej názoru všetky ďalšie tvrdenia žalobcu uvedené v odvolaní nemajú žiadny súvis s prejednávanou vecou - žalobou o vydanie veci. Ide o rodinnoprávne spory, v ktorých ju žalobca neustále neúspešne napáda nezmyselnými a nepravdivými tvrdeniami, o tom, že si neplní svoje povinnosti uložené jej rozsudkami súdov.

4. Ďalšie písomné podania odvolaciemu súdu neboli doručené.

5. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací preskúmal vec v intenciách ustanovení § 379 a § 380 zák. č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len CSP), t.j. v medziach podaného odvolania a jeho dôvodov.

6. V zmysle ustanovenia § 385 ods. 1 CSP nebolo potrebné na prejednanie odvolania nariaďovať pojednávanie, pretože nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie a nevyžadoval to ani dôležitý záujem.

7. Podľa § 378 ods. 1 CSP na konanie na odvolacom súde sa primerane použijú ustanovenia o konaní pred súdom prvej inštancie, ak tento zákon neustanovuje inak.

8. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

9. Odvolací súd je v zásade viazaný rozsahom odvolania (§ 379 CSP) a odvolacími dôvodmi (§ 380 ods. 1 CSP).

10. Žalobca v odvolaní namietal odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP, teda, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a že jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

11. Podstata odvolacieho dôvodu vyplývajúceho z ust. § 365 ods. 1 písm. f) CSP (súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam) spočíva v nesprávnom postupe súdu prvej inštancie pri hodnotení výsledkov dokazovania dôsledkom čoho je, že súd berie do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplynuli, alebo neboli účastníkmi prednesené, prípadne neprihliada na skutočnosti, ktoré boli preukázané, alebo vyplynuli z prednesov účastníkov. Nesprávne skutkové zistenia môžu byť aj výsledkom logických rozporov pri hodnotení dôkazov s osobitným zreteľom na závažnosť, zákonnosť a pravdivosť získaných poznatkov.

12. Právnym posúdením v zmysle odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

13. Po preskúmaní veci odvolací súd zistil, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

14. Za aplikácie § 380 ods. 2 CSP posudzoval odvolací súd v prvom rade z úradnej povinnosti, či konanie pred súdom prvej inštancie nie je zaťažené vadou, ktorá sa týka procesných podmienok. Posúdením procesného postupu súdu prvej inštancie v konaní, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci a ktorý zistil odvolací súd preskúmaním predloženého súdneho spisu, odvolací súd uvádza, že v konaní nezistil procesné vady zakladajúce dôvody pre zrušenie rozhodnutia podľa § 389 ods. 1 písm. a) a b) CSP. Vychádzajúc z obsahu súdneho spisu možno konštatovať, že súd prvej inštancie dodržal v konaní procesné predpisy upravujúce procesný postup o povinnom poučení strany v spore o procesných právach a o procesných povinnostiach, o predvolávaní na nariadené pojednávania za účelom prejednávania veci, pri vykonávaní dokazovania a procesný postup pred skončením dokazovania.

15. Odvolací súd po preskúmaní veci samej zistil, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na správne zistenie skutkového stavu, dospel k správnym skutkovým záverom, ktoré majú oporu vo vykonaných dôkazoch a na vec aplikoval správne právne predpisy, ktoré správne vyložil. Súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku uviedol, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých vychádzal, ako ich vyhodnotil a ako vec právne posúdil. Jasne a zrozumiteľne odôvodnil svoj právny záver o nedôvodnosti žalobou uplatneného nároku na vydanie vecí označených v žalobe, a to spôsobom, z ktorého je zrejmé, akými úvahami sa pri tom riadil. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia prvoinštančného súdu nevyplyva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Odôvodnenie napadnutého rozsudku podľa názoru odvolacieho súdu zodpovedá kritériám riadneho odôvodnenia rozsudku podľa § 220 ods. 2 až 4 CSP.

16. V preskúmvanej veci súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie o zamietnutí žaloby, ktorou sa žalobca domáhal od žalovaného vydania pamätných mincí s venovaním na konštatovaní, že žalobca nie je nositeľom uplatneného hmotnoprávneho nároku, lebo nie je vlastníkom vecí, ktorých vydania sa domáha. Súd prvej inštancie vychádzal z vykonaných dôkazov, najmä z vyjadrení samotného žalobcu, a tiež z výpovede svedkyne H. B., matky žalobcu a obsahu čestného vyjadrenia G. B., brata žalobcu, z ktorých dôkazov vyplynulo, že predmetné pamätné mince vrátane certifikátov s venovaním patria maloletému C. B., synovi žalobcu a žalovanej, ktorý je zverený do starostlivosti žalovanej, ktorá spravuje aj jeho majetok a preto uzavrel, že na strane žalobcu absentuje aktívna vecná legitímácia.

17. Pod vecnou legitímáciou, či už aktívnou alebo pasívnou, sa vo všeobecnosti v občianskom súdnom konaní rozumie oprávnenie účastníkov vyplývajúce z hmotného práva. Aktívnu vecnú legitímáciu má ten z účastníkov, komu svedčí stav z hmotného práva, teda kto je nositeľom

subjektívneho práva, o ktorom sa v konaní rozhoduje a pasívnu vecnú legitímáciu má ten, kto je nositeľom subjektívnej povinnosti vyplývajúcej z hmotného práva, o ktorej sa v konaní rozhoduje. Imanentnou súčasťou rozhodovania súdu je posudzovanie aktívnej a pasívnej vecnej legitímácie v konaní (rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo/205/2009 zo dňa 29.06.2010). Ako správne dôvodil súd prvej inštancie, otázka vecnej legitímácie vyplýva z hmotného práva. Je preto výlučne na žalobcovi, aby preukázal, že je nositeľom práva, o ktorom sa koná, pričom už len nepreukázanie uvedenej skutočnosti sa prejaví v tom smere, že súd zamietne žalobu bez toho, aby skúmal po vecnej stránke opodstatnenosť žalobného nároku.

18. Hodnotenie dôkazov je činnosť súdu, pri ktorej súd hodnotí vykonané dôkazy z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Skutkový záver sudcu, vychádzajúci z vykonaných dôkazov je vecou vnútorného presvedčenia a myslenia konajúceho sudcu. Aktuálna procesná právna úprava vychádza zo zásady voľného hodnotenia dôkazov, vyplývajúcej z čl. 15 základných princípov CSP, rozvinutej v § 191 ods. 1 CSP. Záver, ktorý si sudca z vykonaných dôkazov urobí, je vecou jeho vnútorného presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu. Postup sudcu ale neznamená, že sudca nie je viazaný ústavnými princípmi predvídateľnosti a zákonnosti rozhodnutia. Naopak, konečné meritórne rozhodnutie musí vykazovať logickú, funkčnú a teleologickú zhodu s priebehom konania (viď Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2016, 1540 s., str. 729).

19. Odvolací súd z obsahu spisu zistil, že žalobca v podanej žalobe, ktorou sa domáhal proti žalovanej vydania pamätných mincí, dôvodil tým, že tieto mince mu daroval jeho starý otec dňa 18.03.2012 - v deň krstu jeho syna C., ktorého má zo vzťahu so žalovanou.

V zápisnici o pojednávaní zo dňa 08.11.2023 je obsiahnuté vyjadrenie žalobcu o tom, že pamätne mince boli odovzdané s venovaním od starého otca maloletému

C. B., synovi žalobcu a žalovanej a že C. je vlastníkom mincí, ale nemá ich vo svojej držbe. Z čestného vyhlásenia G. B., brata žalobcu, zo dňa 08.11.2023 je zrejmé, že bol prítomný v čase krstu pri odovzdávaní dvoch pamätných mincí, ktoré odovzdala jeho matka H. B. do rúk žalovanej na spravovanie ako dar od pradedka a rodiny B. pre C.. Zo svedeckej výpovede H. B., matky žalobcu, na pojednávaní konanom dňa 08.11.2023 vyplýva, že predmetné mince sa jej otec (starý otec žalobcu – pozn. odvolacieho súdu) rozhodol darovať C., synovi žalobcu pri príležitosti jeho krstu. Pretože jej otec sa krstu nedožil, doniesla mince spolu s certifikátom, kde bolo uvedené meno C. B., do bydliska žalobcu a žalovanej s tým, že patria C.. Keď sa neskôr s C. rozprávala o týchto minciach, povedal jej, že už ich nemá, lebo jeho mama (žalovaná – pozn. odvolacieho súdu) ich predala.

20. Odvolací súd po preskúmaní obsahu spisu a odôvodnenia napadnutého rozsudku dospel k záveru, že súd prvej inštancie nepochybil v procese dokazovania, ani v procese hodnotenia dôkazov. Odvolací súd zhodne s prvoinštančným súdom zastáva názor, že z vykonaného dokazovania nepochybne vyplynulo, že vlastníkom pamätných mincí je syn žalobcu C. B., a nie žalobca, v dôsledku čoho žalobca nie je oprávnený k výkonu vlastníckeho práva k nim v zmysle ustanovenia § 123 Občianskeho zákonníka, zahrňujúceho právo tieto veci držať, užívať a nakladať s nimi.

21. Pokiaľ žalobca v odvolaní tvrdil, že vydania mincí sa domáhal v rámci výkonu rodičovských práv k maloletému synovi C., ktoré mu vyplývajú nielen z rozhodnutia súdu, ale aj zo Zákona o rodine, súčasťou ktorých je aj správa majetku maloletého

C., odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že žalobca podal žalobu o vydanie predmetných mincí vo vlastnom mene a na vlastný účet dôvodiac v nej tým, že mince mu boli darované, a nie v mene a na účet maloletého konajúc ako jeho zákonný zástupca. Čo sa týka tvrdení žalobcu uvedených v odvolaní ohľadne spôsobu splácania záväzkov (spoločnej pôžičky a úveru) a jeho hodnotenia vzájomných vzťahov so žalovanou počas spolužitia a po odlúčení, odvolací súd konštatuje, že tieto nijako nesúvisia s meritom predmetného sporu, ktorým je vydanie pamätných mincí a certifikátov k nim patriacich.

22. K odvolaciemu návrhu žalobcu formulovanému v závere jeho odvolania, ktorým sa žalobca domáhal zmeny napadnutého rozsudku tak, že odvolací súd žalovanej uloží povinnosť vydať predmetné mince spolu s certifikátmi jemu, žalobcovi, prípadne pani

H. B., odvolací súd uvádza, že H. B. nie je stranou v predmetnom spore. Stranami tohto sporu sú len žalobca a žalovaná tak, ako okruh strán sporu vymedzil žalobca. V priebehu konania na súde prvej inštancie žalobca nenavrhol ani zmenu žaloby, ani pristúpenie H. B. do konania. Bez ohľadu na túto

skutočnosť, však odvolací súd zdôrazňuje, že v zmysle § 371 CSP žalobu v odvolacom konaní nemožno meniť a podľa § 378 ods. 2 CSP na odvolacie konanie sa nepoužije ustanovenie o pristúpení subjektov.

23. Žalobcom uplatnené dôvody odvolania proti rozsudku súdu prvej inštancie neboli spôsobilé privodiť zrušenie ani zmenu napadnutého rozsudku, a to ani vo veci samej, ako to vyplýva zo skutočností vyššie uvedených, a ani v rozhodnutí o trovách konania. Súd prvej inštancie správne vychádzal pri rozhodovaní o nároku žalovanej na náhradu trov konania v rozsahu 100 % zo zásady plného úspechu vo veci obsiahnutej v ustanovení § 255 ods. 1 CSP, pretože žalobu ako nedôvodnú zamietol. Procesný úspech sa totiž určuje vo vzťahu k predmetu sporu úspechom (čiže víťazstvom) v spore.

24. Odvolací súd preto potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP, pričom v podrobnostiach odkazuje na jeho odôvodnenie (§ 387 ods. 2 CSP).

25. O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a žalovanej, ktorá bola v odvolacom konaní plne úspešná, priznal nárok na ich náhradu proti žalobcovi v rozsahu 100 %.

26. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov tri ku nule (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) :

- dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP)

- dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP)

- dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP)

- dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP)

- v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh, § 428 CSP)

- dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom (okrem prípadov podľa § 429 ods. 2 CSP). Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).